

stand er ganske fejlagtig, og hvad er der i Virkeligheden, som kan begrunde, at Officerer, som nu eller tidligere have været flittige, nøjsomme, stræbsomme, skulle undlade at være flittige, undlade at være nøjsomme, undlade at være stræbsomme, fordi de se, at Avancementerne finde Sted under Hensyn til Dygtighed? Det maatte jo snarere opfordre dem til Flid og Stræbsomhed end det modsatte.

Det ærede Medlem nævnedes 3 Hovedpunkter, hvor han drog til Felts mod mine Udtalelser. For det første Spørgsmaalet om Direktørpostens Besættelse, for det andet Hærloven af 1867 og den Praksis, der paa Grundlag deraf indførtes, og for det tredje Forfremmelseslisterne. Disse 3 Ting vil jeg tale lidt om.

Det ærede Medlem ønskede Direktørposten besat, fordi, sagde han, Ministeren kan jo ikke have det moralske Ansvar, det skal Direktøren have, Ministeren skal have det juridiske. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem rigtigt har tænkt over, hvad der vil komme ud af det. Hvis vi havde i Krigsministeriet en Direktør, som skulde bære et ham udefra paalagt Ansvar, hvorledes vilde Stillingen da blive? Hvorledes vilde den blive i Tilfælde af, at Direktøren er uenig med Ministeren om en Udnævnelse, efter at denne har foretaget den mest samvittighedsfulde Overvejelse af alt, hvad der foreligger — Ministeren er jo den, der skal skrive under, den, der skal gaa til Kongen med Sagen, den, der skal føre den igennem. Ministeren træffer altsaa sin Afgørelse. Kan Direktøren saa bære et ham udefra paalagt moralsk Ansvar herfor? Det er ganske umuligt, det kan han ikke. Og omvendt, hvis Ministeren bærer sig ad paa den Maade, at han siger til Direktøren: Det er dig, der skal bære det moralske Ansvar, som lægges paa dig udefra, og saa retter jeg mig efter det —, hvad saa? Afgørelsen træffes, og Ministeren møder i Rigsdagen. Da gad jeg nok vide, hvad man vilde sige til vedkommende Minister, om han sagde: Ja, Direktøren har det moralske Ansvar, som er lagt paa ham udefra, han vil ikke anderledes, og derfor er Udnævnelsen truffen, som den er. Jeg tror, at med en Direktør efter det ærede Medlems Ønske og Opfattelse vilde vi komme ind i et rent ud sagt umuligt Roderi, som man ikke kunde komme ud af igen. Nej, Direktøren skal være ansvarlig overfor Ministeren, det er det eneste korrekte, og Ministeren ansvarlig overfor Rigsdagen, overfor Hæren og Offentlig-

heden i det hele. Kan han ikke bære sit Ansvar, maa han gaa sin Vej, det synes mig den soleklare Stilling.

Dernæst havde jeg talt om Forudsætningen for Hærloven af 1867, om dens Bestemmelser og om, hvorledes man gennemførte disse. Det drog det ærede Medlem ogsaa til Felts imod, idet han sagde, at det var jo umiddelbart efter Krigen, og saa fremdrog han i Modsætning dertil den Praksis, der senere har fundet Sted, og som han fandt langt heldigere. Men jeg tror netop, man skal se paa Forholdene lige efter Krigen og se paa Hærloven, og da springer det stærkt i Øjnene, hvad Meningen er, og hvad der er Lov paa dette Omraade. Det er først og fremmest det, vi skulle rette os efter. Hærloven har foreskrevet Valgavancement over hele Linien ved Forfremmelse til Stabsofficer. Jeg skal slet ikke opholde mig ved Springavancementet for Løjtnanters Vedkommende, for det vare vi i Virkeligheden enige om, og det lader jeg helt ligge, ligesom de flere andre Punkter, hvor vi i Virkeligheden vare enige. Hærloven fastslog Valgavancementet, og det skete paa Grundlag af den Erfaring, man havde gjort umiddelbart for Hærlovens Givelse. Vil man nu se efter, hvorledes Praksis var den Gang, kan man neppe gøre det bedre end ved at tage Militærkalenderen fra 1865 og sammenligne den med Kalenderen af 1867, jeg tror, det er S. 42 i vedkommende Kalender, Alderslisterne findes.

Man vil da finde, at af de 9 Generaler og kommanderende Generaler, der stode i 1865, var der i 1867 kun bevaret en eneste, nemlig Steinmann, Resten var borte. Af de 8 Generalmajorer, som stode i 1865, var der i 1867 kun Wilster og Wørishøffer, Resten var borte. Af de 11 Oberster, som stode i 1865, vare 5 bevarede, Resten var borte. Af de 17 Oberstløjtnanter, som stode i 1865, var den 4de, Dreyer, bleven udnævnt til Ingeniørgeneral, og den 7de, Stjernholm, var, skønt han kun var 44 Aar, ansat som Chef for Generalstabens, Resten var forbisprungen. Den tredieyngste Major i Artilleriet var gjort til General, nemlig Jonquieres, og den yngste Major i Rytteriet var gjort til Rytterigeneral, nemlig Castenskiold. Saaledes kan man fortsætte Listerne igennem. Der blev forbisprunget en Del, men det var den haarde Erfaring og Nødvendighed, der havde lært Folket og Administrationen, hvad der burde gøres for at faa en Tilstand, der var gavnlig for Hæren, vel at mærke for hele Hæren, ikke alene for et enkelt Korps inden-